

Hiába

Felkapott egy hullám, és vittek a habok.

Csak azt láttam többé, amit a sors hagyott.

Nem nyúlhattam vissza, mert már elragadott.

Ekkor váltam azzá, aki most is vagyok.

Kerestem a hangot, a békét, a Napot,

Tiszta szívből hittem, igaz maradhatok.

Bíztam a barátban, a megszokott jóban,

Megnyugvást reméltem az őszinte szóban.

Ám a sok-sok ember, kit becsültem érte,

Megvakult a csalfa szörnyű messzeségbe.

S jóindulatomat mind átoknak véelve,

Kitaszítottak a világ peremére.

S mert bizalmatlanul ítékeztek rólam,

Nem hallhatott senki a zúgó habokban.

Hiába élhettem mások örömére,

Elsodort az ár a magány tengerére.